

16

AFGHÁNISTÁN, LETECKÁ ZÁKLADNA DŽALALABÁD

AGENT RAY CHOU V HANGÁRU ROZMLOUVAL SE Steelyardem a korvetním kapitánem Perezem o možnosti, že je Sandra Bruxová držena ve vesnici Waigal. Osádky od *Night Stalkers* zde byly také, dorazily před hodinou, aby začaly připravovat stroje na možnou záchrannou operaci.

Dorazil humvee, z něhož vystoupil kapitán Crosswhite, a přistoupil k nim. Korvetního kapitána Pereze, který mu byl normálně lhostejný, pozdravil téměř mimochodem. „Tak co, jdeme na to?“ chtěl vědět.

Steelyard pokrčil rameny. „Ještě nevíme. Právě to probíráme.“

Crosswhite se rozhlédl. „Kde jsou vaši lidi?“

„Vzadu vybavují přepravní bedny. Kde máš výstroj?“

Crosswhite ukázal za sebe na humvee. „Přijel jsem nalehko. Vaši lidi mě budou moct vybavit vším ostatním, co budu potřebovat, že jo?“

Stellyard přikývl. „Proč se tam nezajdeš podívat?“ Crosswhite odešel a vrchní loďmistr se obrátil zpět k Perezovi: „Jak jsem vám už říkal, kapitáne. Myslím si, že bude lepší, když tahle operace ze strany DEVGRU zůstane na úrovni poddůstojníků. Jestli se nahoru donese, co chystáme, máme utrum. Soustředil jsem dost poddůstojníků k provedení operace, dobrý chlapy, kteří nemají strach z následků.“

Naproti tomu Perez byl jako na jehlách, protože on měl z následků ohromný strach. Zprvu, pod vlivem hrdinských řečí v hangáru, rozhodnutí dojit si pro Sandru Bruxovou na vlastní pěst bezvýhradně podpořil, ale nyní, když mělo dojít ke skutečné akci, se začínal bát.

Steelyard to do Pereze očekával. Znal ho jako typ týlové krysy. A tak pro záchrannou operaci vybral šest ostřílených poddůstojníků a dva příslušníky mužstva, kterým bezvýhradně důvěřoval, protože věděl, že Perez nemá dost pevnou páteř, aby se postavil tolika zlatu na výložkách. Dan Crosswhite se již nabídl, že operaci povede, což jim dávalo jediného důstojníka, kterého potřebovali. Steelyard nyní jen doufal, že se Perez vrátí ke štábu a bude pro jednu držet jazyk za zuby.

Vyndal doutník z úst. „Podívejte, kapitáne, víte, jak jsou naši chlapi houževnatí a spolehliví. Jestli se akce nepovede, nikdo nic neřekne o tom, že jste o ní něco věděl. Není důvod, abyste teď riskoval a zůstával tady.“

Chou Pereze pečlivě sledoval, věděl, že tenhle člověk může jediným slovem všechno zarazit a viděl, že Perez má nyní právě takové slovo na jazyku.

„Poslouchejte,“ řekl jako mimochodem a přerušil Pereze, ještě než stačil otevřít ústa. „Nemůžete nic udělat pro to, abyste SOAR zabránil letět tam se všemi těmi zatracenými helikoptéry. Stejně tak jste nemohl chlapům zabránit ve sledování toho videa se znásilněním.“

Perez na něj hleděl a docházel mu dosah jeho slov. Perez nejenže nezabránil svým lidem ve sledování videa, on se na ně díval s nimi, i když velmi dobře věděl, že je to utajovaný materiál. Co mu nyní Chou říkal, bylo jasné jako den. Jestli Perez nyní couvne a zbytek jich skončí předhozený lvům, ocitne se v té lví kleci i on, protože nešel ke svým nadřízeným hned, jak zjistil, že se mezi mužstvo dostal utajovaný materiál.

Chou byl civilní zaměstnanec Námořní vyšetřovací služby, a tudíž nebyl Perezovi nijak podřízený. Bylo mu jedno, jestli ho má rád nebo ne, a už vůbec z něj neměl strach. Potenciální důsledky rizika, které už podstoupil, byly daleko horší než jakékoli obtíže, jež mu mohl způsobit Perez.

Steelyard si odkašlal. „A budeme potřebovat svého člověka nahoře,“ dodal, když si uvědomil, že mají Pereze na talíři. „Někoho, kdo zasáhne, kdyby se někdo začal vypítávat.“

Perez věděl, že ho mají v hrsti a nejrady by si nakopal za to bratříčkování s mužstvem – proti svému lepšímu přesvědčení. Teď mu nezbývá než udělat všechno pro to, aby operace skončila úspěšně a doufat, že všichni vejdou do legend.

Pohlédl na Steelyarda a snažil se vyhlížet mnohem nadšeněji, než se ve skutečnosti cítil. „Jak chcete tu operaci nazvat, vrchní?“

„Operace Bankovní lupič.“ Steelyard se zazubil, zastrčil Cohibu zpět do úst a napřáhl ruku. „Jestli vás to utěší, kapitáne, tak bychom tohle bez vás pravděpodobně nemohli provést.“

Perez věděl, že neexistuje žádné *pravděpodobně* a že to na něj Steelyard a Chou od samého začátku ušili, protože si uvědomovali, že

stejně jako v jiných případech i tato neschválená polní operace bude potřebovat ve štábu člověka, který bude zasahovat v její prospěch a krýt ji před odhalením nadřízenými. To byl hlavní důvod, proč ho Chou pozval na to video. Perez se cítil jako tak dokonalý hlupák, že ani nebyl schopen promluvit. A tak jen přikývl, potřásl Chouovi rukou a odešel z hangáru.

Steelyard a Chou na sebe pohlédli.

„Hřálo mě u srdce, když jsem viděl, jak nám tak ochotně leze na talíř,“ pronesl Steelyard.

Chou se uchechl. „No, vrchní, teď jen musíme doufat, že mu najednou nenaroste páteř.“

ÍRÁN, PROVINCIE SISTÁN- BALÚČISTÁN

GIL LEŽEL NATAŽENÝ VE SVÉM PALEBNÉM POSTAVENÍ asi pětáctyřicet metrů od zřícenin na opačné straně silnice. Postavení tvořil jen mělký okop, ne o mnoho širší než jeho tělo, vykopaný kolmo do zadního svahu mírné prolákliny probíhající od východu k západu zvrásněným, kamenitým terénem. Střílna byla asi patnáct centimetrů široká, což mu na vzdálenost necelých dvou set metrů poskytovalo vizuální oblouk o šířce devadesáti stupňů. To mu umožňovalo zasáhnout v cílovém prostoru každého, kdo by se pokoušel uniknout pěšky.

Pokud dnes bude Al-Nazarí cestovat obvyklým způsob, budou v konvoji tři terénní automobily. Pojede v prostředním z nich

s manželkou, řidičem a osobním strážcem. V čelním a posledním vozidle bude po třech až čtyřech střelcích. Gil všechna auta nechá přejet po mostě a pak zabije řidiče čelního auta, okamžitě přenesse palbu na druhé a pak na třetí auto. Jakým směrem se vozidla stočí po vyrazení řidičů, se nedalo předvídat, ale vzdálenost dvou set metrů mu poskytovala hojnost času a prostoru ke korekci palby.

Klíčové budou první tři výstřely, které budou též nejobtížnější, protože bude pálit na pohybuující se vozidla. Nerovný povrch je donutí snížit rychlost, ale nadskakující cíl se z dálky těžko zasahuje. Proto v noci Gil zasypal některé větší výtluky na silnici v úseku asi šedesáti metrů za kamenným mostem. Jestliže v okamžiku, kdy stiskne spoušť, některý z řidičů klesne pod nitkový kříž, ztratí cenné sekundy.

Co udělá zbytek ochranky po smrti řidičů, zůstávalo otevřené, ale nebyl důvod k obavám. Budou chyceni uvnitř široké otevřené cílové zóny, nebudou mít kam utéci a kromě koryta vyschlé říčky budou mít k dispozici jen minimální kryt. Protipancérové náboje z odstřelovačské pušky ráže 7,62 mm prorazí každou část vozidla kromě motorového bloku, a poněvadž Gilův okop se nacházel o něco níže než cílová zóna, měl by být schopen střílet pod vozidly tak, aby zasáhl každého, kdo by se kryl za motory.

Na brífinku se dozvěděl, že nemá čekat více než dvanáct cílů, to ale považoval za pouhou spekulaci. Náhoda v boji byla nevypočitatelná a zákon schválnosti působil za každého počasí. Musel též počítat s tím, že na nepřátelské straně bude alespoň jedna odstřelovačská puška s optikou přinejmenším stejně kvalitní, jako byl jeho ruský optický zaměřovač PSO-1. To byl důvod, pro nevyužil kryt nabízený zříceninami za silnicí. Většina jeho cílů bude vyzbrojena kalašnikovy a v okamžiku, kdy si uvědomí, že jsou pod palbou odstřelovače, zahájí palbu

na jediný zřetelný kryt, který uvidí. Pokud by si odstřelovač stačil najít alespoň jakýs takýs kryt, mohl by mít čas k několika výstřelům. A nebezpečí ze strany pancéřovky samozřejmě hovořilo samo za sebe.

Když to bylo možné, Gil nejraději bojoval jako Komanč. A Komančové pevně věřili v bezpečí poskytované země. Opatrně usrkł vody z vaku a pozoroval silnici. „Tajfun hlavní. Zde Tajfun. Stále nevidíte mou pozici?“

„Negativní, Tajfune. Vrstva mraků je příliš hustá. Konec.“

„Rozumím, Hlavní.“

Právě tehdy se v dohledu objevilo první vozidlo.

„Hlavní, zde Tajfun. Cíle právě přijíždějí. Konec a vypínám.“

Pevně si zapřel pažbu Dragunova do ramene a zaměřil na vedoucí tréňák, zaprášený černý Nissan Armada. Věděl, že všechna tři vozidla těsně před mostem výrazně sníží rychlost, protože silnice na příjezdu k němu prudce klesala a Gil ji odkopal, aby vytvořil asi patnácticentimetrový skok, ne tak vysoký, aby poškodil závěsy nebo vyvolal nežádoucí pozornost, ale více než dostatečný, aby auta donutil na příjezdu do cílové zóny zpomalit.

Řidič prvního auta měl černé brýle a jakousi černou kulatou čepici a bylo vidět, že se ráno neholil. Jak Gil očekával, první auto po přejezdu mostu nezrychlilo, ale jelo pomalu, aby počkalo na ostatní, kolona tak zůstávala pohromadě.

Jakmile bylo poslední vozidlo za mostem, Gil je nechal o něco se vzdálit od potenciálního krytu v korytě říčky. Když byl most asi patnáct metrů od nárazníku posledního auta, nadechl se a stiskl spoušť.

Kulka zasáhla řidiče vedoucího vozidla těsně pod hrdlo. Okamžitě se svému spolujezdci zhroutil do klína.

Gil ale již přenesl palbu na druhé vozidlo, v němž okamžitě zpozoroval Al-Nazarího, sedícího na pravé straně zadního sedadla.

Neváhal a stiskl spoušť. Al-Nazarího hlava se rozlétna jako dýně na plotě, vzápětí mu dopředný pohyb automobilu dostal do optického zaměřovače profil hlavy řidiče, který se ohlédl na zadní sedadlo. Gil stiskl spoušť potřetí a řidiči ustřelil obličej.

Než mu Gil prostřelil hrudní kost, stačil řidič třetího vozidla jen zařadit zpáteční rychlost.

Během necelých čtyř vteřin znehybnil všechny tři terénní automobily a zlikvidoval primární cíl. Vše, co udělá od této chvíle, bude mít za cíl zajištění vlastního přežití. Krátce si připomněl zásadu, kterou se naučil ctít v době svého mládí, ještě mu nebylo dvacet let, kdy pracoval jako vazač pro dřevařskou společnost *Louisiana Pacific* v horách Montany: *Sem přicházím kvůli práci – odcházím, abych zůstal naživu!* Když prošeďivělý starý předák zatroubil na roh, Gil spolu s ostatními vazači spěchal upevnit lana kolem čtyř čerstvě poražených kmenů. Pokud by v okamžiku, kdy předák zatroubí podruhé, nebyli pryč, stáhlo by je to dolů ze svahu, rozdrčené pod nákladem kmenů.

Jednou, během prvního týdne práce, scházel dolů z horského svahu vedle stahovaného nákladu kmenů. Tu na něj zakřičel předák a zuřivě na něj mával, aby se rychle klidil pryč. Sotva Gil uskočil, náklad se převrátil a vymrštil mohutný kmen právě do těch míst, jimiž ještě před chvílí procházel.

„Nikdy nechod' vedle nákladu,“ zamumlal, popáté stiskl spoušť a zlikvidoval pátý cíl. Žádné z vozidel nesjelo ze silnice, ale poslední z nich couvalo, dokud se nezastavilo o taras mostu. Gil do něj napumpoval pět zbylých nábojů ze zásobníku a zabil zbylé tři cestující, kterým tak zabránil v úniku do říčního koryta.

Když nabíjel plný zásobník, zpozoroval ženu, která vyklouzla z dveří na levé straně druhého auta. Střelil ji přes dveře a žena padla k zemi. Znovu si hledal cíl a byl připraven utkat se se čtyřmi

zbývajícími střelci, kteří vystupovali z pravé strany obou čelních vozidel. Divoce stříleli do zřícenin, Gilovo skutečné postavení nebyli schopni odhalit.

Kulky se odrážely od kamenných zdí a zvedaly malé obláčky prachu.

Gil střílel necelých třicet vteřin. Během dalších třiceti budou zlikvidovány všechny cíle. Vystřelil přes blatník čelního vozu a jednoho muže poslal k zemi. Další se vyklonil a sáhl mu po zápěstí, aby ho odtáhl do bezpečí. Gil mu ustřelil paži nad loktem. Zbylí dva střelci se dali na spěšný ústup k mostu a příkrčení hledali úkryt za vozidly. Gil jednoho zlikvidoval přes karosérii prostředního terénního automobilu, jen čirou náhodou ho zasáhl do hlavy. To posledního muže vyděsilo natolik, že se dal na zoufalý útěk otevřeným terénem.

„Nenamáhej se s během, kamaráde. Zemřeš unavený.“ Gil ho střílel přímo doprostřed mezi lopatky, přerval mu tak páteř a muž padl dopředu obličejem k zemi.

Al-Nazarího smrt nebylo třeba potvrzovat – Gil mu viděl explodovat hlavu – ale v autech mohly být cenné zpravodajské materiály.

„Tajfun hlavní, zde Tajfun. Sledujete můj pohyb?“

„Rozumím, Tajfune.“

„Hlavní, oznamuji, že všechny cíle byly zasaženy. Opakuji. Všechny cíle zasaženy. Hlavní cíl potvrzen jako zabitý. Konec.“

„Rozumím, Tajfune.“

„Zůstaňte na příjmu. Přesouvám se do cílového prostoru pátrat po zpravodajských informacích. Konec.“

„Rozumím, Tajfune. Hlavní zůstává na příjmu.“

Gil se opatrně vynořil z okopu a postupoval s Dragunovem u ramene, připravený k palbě. Necelé dvě stovky metrů urazil poklusem, pak se krátce zastavil, aby opatrně zepředu obešel první vozidlo.

Muž s chybějící paží seděl opřený o kolo, v klíně měl položenou hlavu svého smrtelně zraněného druhu. Oba pomalu umírali v důsledku ztráty krve, oči zavřené v tiché modlitbě.

Gil vytáhl svou pětačtyřicítku, představa, že bude muset někoho zastřelit při modlitbě se, mu hnusila, uvědomoval si ale, že se budou modlit, dokud kvůli ztrátě krve neztratí vědomí. Oba střílel do hlavy.

Když dozněla ozvěna druhého výstřelu, zaslechl z opačné strany vozidla velmi znepokojivý zvuk – pípání mobilního telefonu. Oběhl zezadu čelní auto a zjistil, že za dvířky druhého automobilu je žena, dosud živá, s otvorem po kulce v lopatce. I když byla celá pokrytá Al-Nazarího krví a mozkiem, byla stále velmi okouzující. Evidentně měla veliké bolesti a stejně zřetelně byla ve vysokém stupni těhotenství.

Na zlomek okamžiku se Gilovi obrátil žaludek. „V kolikátém měsíci jste?“ zeptal se, aniž by uvažoval, zda umí anglicky.

„V osmém,“ vydechla ztěžka. „Skončíte v pekle, jestli... jestli mé dítě zemře.“

„Možná máte pravdu,“ zamumlal a dřep si, aby jí vzal telefon z ruky. „Komu jste volala?“

„Mému otci. Jede pro mě se svými muži. Máte jedinou šanci – nechat mě naživu... utéct a modlit se, abych ho dokázala přesvědčit, aby vás nepronásledoval.“

Na rozhodování o dalším postupu měl Gil jen vteřiny. Pokud šlo o rozkaz, ten byl naprosto jasný – zastřelit ženu, až do noci unikat zajetí a dostat se k té zatracené helikoptěře. Věděl ale, že ho podrazili. Lerher věděl, že Šerkatová je těhotná, věděl, že pro Gila bude obtížné zabít těhotnou ženu, a tak si to nechal pro sebe. Toto porušení důvěry ale šlo daleko za samozřejmou obludnost zabití těhotné ženy. Kdyby z auta vystoupila dříve, než po ní Gil stačil vystřelit,

viděl by její břicho a při výstřelu by zaváhal. Zaváhal by proto, že by viděl v zaměřovači něco, co v něm nemělo být a zaváhání bylo pro odstřelovače stejně nebezpečné jako netrpělivost nebo zbrkllost. Lerher to věděl a jeho povinností bylo svým operativcům poskytnout všechny *relevantní a disponibilní* informace o jejich cílech.

V Gilovi se probudila jeho horkokrevnost. Teď už byl pánem svého času, tak do hajzlu s Lerherem. Ať si pak tu ženskou zastřelí, jestli na to bude mít koule.

Vsunul pod ni paže, aby ji zvedl. „Jdete se mnou.“

„Ne!“ snažila se mu vyprostit. Nahnul se dozadu, aby na ni pohlédl.

„Podívejte, dámo. Buď vás vezmu s sebou – *pokusím* se vás vzít s sebou – nebo vás zabiju. Nemůžu za sebou nechat žádné živé svědky, kteří by prozradili, že jsem tady byl. Rozumíte?“

Hleděla mu do očí a uvědomila si, že předpoklad, podle něhož iránské úřady nebudou mít podezření na americkou účast na tomto útoku, je oprávněný. Dokud u dveří auta nestanul Gil, byla i ona přesvědčená, že je napadli bandité. Totéž platilo i o jejím otci a jeho lidech, kteří sem právě v této chvíli spěchali.

Gilova vysílačka ožila. „Tajfun, oznamuji... elektronický průzkum hlásí, že váš ženský cíl měl mobilní hovor. Opakuji. Váš ženský cíl je naživu a v kontaktu s nepřátelskými silami mířícími přímo k vaší pozici. Čas příjezdu – čtyřicet minut. Slyšíte mne? Konec.“

„Rozumím, hlavní. Slyšel jsem vás. Cíl byl neutralizován. Požadují okamžitou evakuaci. Konec.“

„Tajfun, vyhlášíte nouzovou situaci? Konec.“

Gil věděl, že vyhlášení nouzové situace je jediná možnost, jak získat souhlas k tomu, aby ho *Night Stalkers* evakovali za bílého dne. Neměl ale právo zatahovat do nebezpečí letové osádky jen proto, že s agentem Lerherem začal furiantsky soutěžit, kdo dále dostříkne.

„Tajfun, vyhlašujete nouzovou situaci? Konec.“

Gil pohlédl nahoru na šedou oblohu, vrstva mraků byla pro satelitní nebo letecké pozorování stále příliš nízká a silná. „Ne, hlavní. Ne. V této chvíli nevyhlašuju nouzovou situaci. Pokračuji v operaci podle plánu. Konec.“

„Rozumím, Tajfun.“

Za normálních okolností by mu čtyřicetiminutový náskok poskytoval dostatek času uniknout nepříteli, který nevěděl, koho hledat. Ovšem únik se zraněnou ženou ve vysokém stupni těhotenství bylo něco zcela jiného. Taková operace se nenacvičovala. Bude muset improvizovat.

„Můžete jít?“

„Ne až k afghánské hranici!“ utrhla se na něj. „Postřelil jste mne, jestli si na to pamatujete!“

Nemohl si pomoci a zasmál se. „A asi vás střelím ještě jednou.“